

Μεταξύ μας

Πήγαμε στο μπακάλη για ψώνια, μέρα Παρασκευή. Πήχτρα από κόσμο, εξαιτίας της εθνικής εορτής την επάυριον, κι' έτσι αναγκαστήκαμε νά εφαρμόσουμε τὸ... «σέλφ σέρβις». Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ διάλεγα τὰ πορτοκάλια, παίρνει τὸ μάτι μου κάτι πράσινο, ποὺ δὲν μοῦ θύμιζε κανένα λαχανικό.

— Τί εἶν' αὐτό; λέω στὸ μπακάλη.

— Ἐλιὰ! μοῦ λέει καὶ με κοιτᾶ με μιὰ δόση οἴκτου γιὰ τὴν ἀμάθειά μου.

— Καλᾶ, τὸ ξέρω πὼς εἶναι ἐλιὰ, ἀλλὰ τι τὴν κάνετε;

— Τὴν πουλάμε! μοῦ λέει κι' ἡ δόση οἴκτου ἀναμείχθηκε με μιὰ δόση ἀγανάκτησης γιὰ τὴν ἀφέλειά μου.

— Δὲν ξέρετε πὼς μεθαῦριο εἶναι ἡ Κυριακὴ τῆς Ἐληᾶς;

Πὼς δὲν τῶξερα! Πόσα καὶ πόσα δὲν μοῦ θυμίζει αὐτὴ ἡ μέρα. Ἐχοντας τὰ θάγια τῆς φοινικιάς στὸ χέρι, κοριτσόπουλο, μῆκαμε στὴν ἐκκλησία με τὰ πρῶτα μας ἄσπρα παπούτσια... τί καμάρι..

— Ναί.. ἀλλὰ... δὲν τῶξερα πὼς τὴν ἐλιὰ τὴν πουλάμε!

Ὁ μπακάλης, ζυγίζοντας μιῆ ὀκτὰ χαλβά, δὲν ἔκανε τὸν κόπο ν' ἀσχοληθεῖ ἄλλο μαζὶ μου καὶ μ' ἄφησε στὶς σκέψεις μου.

Τίποτα, τίποτα πιά δὲν θ' ἀφήσει ἀνέγγικτο αὐτὸ τὸ ἐμπορικό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου; Θυμήθηκα ἐκεῖνον, στὴν Ἰταλία ποὺ πουλοῦσε τὸν ἀέρα στὶς κονσερβές, καὶ τὸν ἀγόραζαν οἱ Ἀμερικανοὶ τουρίστες νὰ τὸν πᾶνε στὴν Ἀμερική καὶ νὰ τὸν... ἐπιδείξουνε στοὺς φίλους τους, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ ταξιδέψουν.

— Νά, δέστε, φέραμε κι' ἀέρα Ἰταλικό.

Τὰ κλαδιὰ τῆς ἐλιᾶς, ἥρεμα, εἰρηνικά, ἀνάμεσα στὶς ἀγγινάρες καὶ στὰ μαρούλια, μοῦ φέρνουν μιὰ μελαγχολία. Κι' ὅποιος πληρώσει τὸ πεντοσέλινο του γιὰ νὰ τ' ἀγοράσει, θὰ τὰ πᾶει στὴν ἐκκλησία νὰ εὐλογηθοῦν καὶ μετὰ θὰ καπνίζει τὰ φύλλα γιὰ νᾶχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὸ σπῆτι του. Μόνο ὅμως ἀφοῦ πληρώσει τὸ πεντοσέλινό του.

Φεύγοντας, με τὰ ψώνια ὑπὸ μάλῃς σκέφτομαι πὼς τοῦ χρόνου τέτιο καιρὸ, νὰ μὴν ἐκπλαγοῦμε νὰ δοῦμε φύλλα τῆς ἐλιᾶς νὰ πουλιοῦνται σὲ σφραγιστὰ σακκουλάκια νᾶυλον, ἐφεύρεση κάποιου εὐφυῆ....!